

Μορφές ταπείνωσης

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Στη πορεία της ζωής του ο άνθρωπος θα συναντήσει τρεις μορφές ταπείνωσης.

Η μια προέρχεται από την κακία των ανθρώπων, η δε άλλη από την αγάπη του Θεού και η Τρίτη είναι η εκούσια ταπείνωση, η ταπεινοφροσύνη που ο ίδιος θα θελήσει να επιβάλει στον εαυτό του. α) Συμβαίνει πολλές φορές άνθρωποι, κυριευμένοι από ζήλεια και φθόνο για την πρόοδο των συνανθρώπων τους, να θέλουν να ταπεινώσουν, να εξευτελίσουν κάποιον, για να ικανοποιήσουν τα ζηλόφθονά τους αισθήματα. Χρησιμοποιούν γι' αυτό τη συκοφαντία και το διασυρμό, με αποτέλεσμα να βρίσκεται ο άνθρωπος σε πολύ δύσκολη θέση, γιατί στα μάτια των άλλων είναι εκτεθειμένος στα ψεύδη και στις συκοφαντίες. Αυτή είναι μια μορφή ταπείνωσης που συχνά συναντούμε στο σύγχρονο κόσμο μας, επειδή ο άνθρωπος έγινε υλόφρονος, υπερήφανος ατομιστής, τον ενδιαφέρει μόνο ο στενός του κύκλος και η καλοπέραση. **Η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων, δυστυχώς βρίσκεται σ' αυτή την καταστρεπτική οδό που οδηγεί τον άνθρωπο μακριά από την οδό της βασιλείας του Θεού.** β) Άλλη μορφή ταπείνωσης είναι αυτή που η αγάπη του Θεού χρησιμοποιεί σαν φάρμακο σωτήριο για θεραπεία των παθών και σωτηρία της ψυχής και συνίσταται στο εξής: Όταν ο παντογνώστης Κύριος βλέπει τον πιστό του άνθρωπο να παρασύρεται από τις αδυναμίες του και να κινδυνεύει να χάσει τον Παράδεισο, τότε επεμβαίνει με αγάπη και επιτρέπει στον πειραστή διάβολο να τον δοκιμάσει με διάφορους τρόπους και πειρασμούς, πάντοτε μέχρι κάποιου βαθμού, για να ανοίξουν τα μάτια της ψυχής του και να ξαναβρεί το δρόμο των εντολών του Θεού και της βασιλείας Του. Εδώ όμως υπάρχει μια μεγάλη διαφορά. Ενώ η ανθρώπινη δοκιμασία φτάνει μέχρι καταστροφής, **η δοκιμασία του Θεού έχει όρια μέχρι εκεί που αντέχει ο άνθρωπος και όχι περισσότερο.** Δεν αφήνει ο Θεός, τον άνθρωπο να λυγίσει κάτω από το βάρος των δοκιμασιών, αλλά επεμβαίνει, τον στηρίζει και τον σώζει. Η δοκιμασία που προέρχεται από το Θεό είναι φιλόανθρωπη. Παραδείγματα υπάρχουν πολλά από τους χρόνους της Παλαιάς Διαθήκης, τόσο από άτομα όσο και από έθνη. Ο βασιλέας Δαβίδ, για παράδειγμα, ξέφευγε από το δρόμο του Θεού. Τότε ο Κύριος τον ταπείνωνε με διάφορους τρόπους και ξανάβρισκε το δρόμο του. Ο ίδιος ομολογούσε: *«πριν με ταπεινώσεις, Θεέ μου, εγώ είχα αμαρτήσσει ενώπιόν σου»*. Ακόμα παραδέχεται ότι ωφελήθηκε από την ταπείνωση του Κυρίου. *«Ευεργετικό και σωτήριο υπήρξε το γεγονός, ότι με την πατρική σου παιδαγωγία δια των θλίψεων με εταπείνωσες, για να μάθω καλύτερα τις εντολές σου»* (Ψαλμ.118.68-71). Και το ιουδαϊκό έθνος, ο λαός του Κυρίου, όταν υιοθετούσε τα

έθιμα των ειδωλολατρών γειτόνων του, επέτρεπεν ο Θεός να πολεμηθούν από άλλα έθνη και να ταπεινωθούν, πράγμα που τους άνοιγε τα μάτια και μετανοούσαν και σώζονταν. Αυτά τα παραδείγματα συνεχίζονται και στην εποχή της Καινής Διαθήκης. Ένας Παύλος δοκιμάζεται κατά παραχώρηση Θεού και ταπεινώνεται, γιατί αυτό απαιτούσε το συμφέρο του κατά την παντογνωσία του Κυρίου. Είναι και πολλά άλλα τέτοια που παρουσιάζει η ιστορία του κόσμου και θα αναφέρουμε αργότερα. **γ)** Υπάρχει και μια τρίτη μορφή ταπείνωσης που συναντούμε στη ζωή της Εκκλησίας μας, σε Μοναχούς και λαϊκούς ανθρώπους. Είναι η εκούσια ταπείνωση, δηλαδή το ταπεινό φρόνημα σ' όλη τη ζωή του πιστού. **Ο χριστιανός που έχει ερωτική διάθεση για τη βασιλεία του Θεού, εφαρμόζει σ' όλες τις εκφάνσεις της ζωής του το ταπεινό φρόνημα.** Αυτός που απεφάσισε να φορέσει το ένδυμα της ταπεινοφροσύνης, προσπαθεί να εξαφανίσει από τη ζωή του την υψηλοφροσύνη, την υπερηφάνεια, τη φιλαυτία και όλα τα εωσφορικά πάθη. Από τη στιγμή που πήρε αυτή τη γενναία απόφαση, θεωρεί τον εαυτό του κατώτερο από κάθε άνθρωπο. Στήριγμα του πιστού, στην περίπτωση αυτή, είναι ο Κύριος, στη βοήθεια του Οποίου ελπίζει. Είναι άλλωστε γνωστή η ταπεινοφροσύνη μερικών Αγίων της Εκκλησίας μας που ονομάσθησαν «δια Χριστόν σαλοί» Αυτοί για τον κόσμο ήσαν τρελλοί, γιατί δέχονταν τις ύβρεις, την κακομεταχείριση, τη λοιδορία ατάραχα, χωρίς να αντιδρούν, ενώ ήσαν σώφρονες και σοφοί. Η σοφία και αγιότητά τους γινόταν γνωστή στο τέλος της ζωής τους και μετά θάνατον, όταν γινόταν γνωστόν τι ουσιαστικά ήσαν.

Από το βιβλίο «Ταπείνωση και Ταπεινοφροσύνη» Πρεσβυτέρου Χαραλάμπους Νεοφύτου Επιλογή κειμένου - xristianos.gr

Πηγή:

xristianos.gr

